

romanes : «Aquesta cara empastifada que recobreixen totes aquestes drogues i on es posen els llavis dels dissortats marits, és una cara o una llaga?»

Però, pertot arreu el gust pels perfums es desenvolupà i llur luxe tingué el màxim esplendor en l'època que s'estengué la mollesa dintre Roma, inflada d'orgull i de riquesa anant cap a la decadència.

A França, l'aparició dels primers perfums data de les croades. Foren importats de l'Aràbia pels Croats, on cada un d'ells tenia a la pàtria llunyana una dona amorosa que l'esperava i que ell n'hi faria present, dels perfums, a la seva tornada, junt amb l'abraçada a la dama dels seus pensaments...

Felip-August atorgà el primer permís als mestres perfumistes de París. Permís que fou confirmat pels seus successors i després renovat i augmentat per Lluís XIV.

En realitat, fou sota el regnat d'Enric II que la indústria de la perfumeria, que ja havia florit a Espanya i Itàlia, que pren una certa importància a França. Enric III, i els seus privats feren dels perfums un tal abús que sota Enric IV es formà una gran reacció que els féu desaparèixer completament. Si bé és veritat que aquest rei preferia l'olor de l'all que l'aroma d'un bon perfum...

El favor als perfums renasqué amb Anna d'Àustria, l'amor de Buckingham. La cort de Lluís XIV naufraga sota l'onada dels perfums. Sota Lluís XV és un veritable desbordament.

Es encara per simple coincidència que la Cort perfumada fou també la Cort galant?

D'una manera més prosaica hom pot pensar que als castells dels nostres reis hi mancava comoditat i que la higiene hi era desconeguda, al mateix temps que un veritable poble de cortesans s'hi agombolava constantment, en què l'aigua solament servia per a les cavalleries, per als parcs, per a l'alimentació de les fonts i per a la joia dels ulls. Sense els perfums, la Cort s'havia de sentir terriblement desolada.

Durant el Terror, l'olor de la sang sufocà la dels perfums : la viriut era la moda !

El Directori, el Consolat, l'Imperi... els perfums tornen amb tot l'honor.

Els russos foren sempre uns grans amants dels perfums, la qual cosa no és gens d'estrany per a aquest poble hipersensitiu i voluptuós. L'exemple de tenir amor als perfums ja els ve de lluny, puix que Catarina la Gran i llur Cort foren literalment enxopades de perfums. Aquest gust pels perfums durà fins a la Revolució bolxevic, on han naufragat, com així mateix tots els luxes heredats de les generacions precedents.

Avui dia, a casa nostra com a tot arreu, pot ésser fàcil que les greus preocupacions del moment hagin fet posar els perfums a un segon pla, o bé potser serà que ens hem tornat més virtuoses, la qual cosa no gosaré pretenir, però el que sí és cert, és que llur ús ha minvat força.

Ara solament és tolerat a les dones.

Quant als homes, sembla que han pres per compte propi la cèlebre frase de Marcial : «*Male olet qui sempre bene olet*» : «se sent malament qui sempre fa bona olor». I no es perfumen més.

Resumint, el paper que jugaren els perfums en la humanitat, veurem que serviren gairebé sempre per honorar la divinitat. Les resines i les fustes aromàtiques cremaven als temples i era sobre els espirals de llur fum blau que s'aixecaven vers el cel les pregàries fervents dels fidels.

(continua a la pàg. 21)

